

Pla i els seus maldecaps

El País Valencià viu una situació nova: des de fa molts anys, el color polític que tenia el Palau de la Generalitat i el de la Moncloa eren idèntics. L'eclosió de José Luis Rodríguez Zapatero ho ha canviat tot. El líder del PSPV-PSOE, Joan Ignasi Pla, neda ara entre dues aigües: les exigències del Consell sovint xoquen amb les mesures que arriben de Madrid. Una situació incòmoda.

Que els socialistes no s'esperaven la victòria en les eleccions generals del 14-M no és cap novetat a hores d'ara. Si els haguérem preguntat només un mes abans per aquesta possibilitat, de ben segur que la resposta hauria estat que aquesta hipòtesi o bé no entrava en els seus càlculs, o bé no la preveien de la manera com s'esdevingué. Això, en tot cas, ja és passat, per molt que el Partit Popular, en la comissió d'investigació de l'11-M, encara el remene a fi de justificar-se davant la història i, de pas, deslegitimar el triomf de José Luis Rodríguez Zapatero. Ara, siga com siga, és el PSOE qui té la responsabilitat de governar i d'afrontar alguns forats negres que, al País Valencià en concret, poden acabar convertits en punts febles en la seua gestió, segons com els afronten en un futur immediat.

En aquest sentit, cal tenir en compte que si bé el PSPV-PSOE va retallar substancialment la desmesurada diferència electoral que els separava del PP, la llista encapçalada per l'expresident de la Generalitat Eduardo Zaplana encara va obtenir el 14-M la majoria d'escons valencians que hi havia en disputa. Un fet que, unit a la còmoda majoria dels conservadors en les Corts Valencianes, ha configurat un panorama polític, almenys, innovador, per tal com mai no hi havia hagut un període de cohabitació tan extens com l'actual, que hauria de durar com a mínim tres anys, en què el Govern espanyol estiguera en mans del PSOE i el Govern autònom en mans del PP.

Un panorama plural que, d'una banda, permet als dos partits majoritaris vestir-se de govern o d'oposició segons els in-

teresse. I, de l'altra, facilita la feina a l'actual inquilí de la Generalitat Valenciana, que, recorrent a un victimisme calculat, focalitza l'atenció del debat polític en l'acció del Govern espanyol a terres valencianes. En aquesta situació, i vist el calat d'algunes decisions polítiques del Govern estatal, el PSOE té al davant uns quants reptes, a escala valenciana, que pot solucionar en la seua condició de partit de govern a Madrid. Repassem alguns d'aquests assumptes, que afecten camps diversos com l'aigua, les infraestructures, la Copa de l'Amèrica o la llengua. Unes banderes, en efecte, que el PP havia fet seues durant els seus anys de gestió i que encara ara intenta explotar políticament.

Decisions que fan aigua. D'entre aquestes banderes, en destaca una per sobre de totes: el Pla Hidrològic i el transvasament d'aigua de l'Ebre, ara derogat per la ministra de Medi Ambient, Cristina Narbona. Per entendre la situació creada amb la decisió de l'administració socialista i el malestar que això provoca en el PSPV-PSOE, només cal fixar-se en les declaracions que el seu secretari general, Joan Ignasi Pla, feia fa uns dies a propòsit de la participació de Narbona en una festa al Baix Ebre per celebrar la derogació del transvasament. Pla va discrepar del fet que la ministra arribara a brindar-hi perquè, segons manifestava, "és evident que ací [al País Valencià] falta aigua". Pla és conscient que, tot i els esforços que han esmerçat a explicar la seua posició contrària a l'obra faraònica per transvasar aigua de l'Ebre al País Valencià, aquesta no ha

estat encara entesa per bona part dels seus votants i tampoc per molts líders socials que, exposats al corrent d'opinió favorable a l'obra impulsada pel PP, no acaben de justificar la derogació ni les declaracions públiques de Narbona al respecte.

El Partit Popular ha aprofitat la derogació per presentar un cavall de batalla que consideren sucós socialment i electoralment. Saben que al PSPV-PSOE això li fa mal, que tenen un filó polític per explotar. Al XV Congrés del PP, celebrat recentment a Madrid, Camps va denunciar l'actitud de Narbona, l'encabotament –segons el Molt Honorable– dels socialistes a no deixar que vingua aigua al País Valencià. Un discurs amanit alhora que efectista, simple i directe, amb el qual el PP vol mantenir a distància el PSPV. Camps, fins i tot, atribueix al tripartit català i a la suposada debilitat del Govern Zapatero el fet que, finalment, el projecte estrella del PHN haja estat derogat. Una combinació de greuge territorial i victimisme polític de mal pair per als socialistes valencians.

Si bé el debat sobre l'aigua es mou en aquests termes, la situació encara es complica més si tenim en compte el transvasament Xúquer-Vinalopó. Una obra que ha alçat dempeus les comarques de la Ribera i la Costera per tal com aquest projecte amenaça de deixar sec el riu Xúquer, de ferir de mort els aqüífers del Caroig i d'ofegar l'Albufera fins i tot, amb la finalitat de transvasar aigua a les comarques d'Alacant, d'altra banda necessitades de més subministrament. Aquesta obra, de moment, no ha estat derogada, tot i que les instàncies europees n'han desestimat l'execució pel seu alt impacte ecològic i ambiental. Com tot en la vida, el PSPV-PSOE no té una eixida fàcil. A la pressió del PP a favor, cal unir l'oposició majoritària de la Ribera i la Costera a l'obra, inclosa també la del seu partit, i la posició favorable de les comarques del sud valencià, inclosa la del seu partit. Una terrible disjuntiva que amenaça d'obrir una nova via d'aigua a la malmesa política hidràulica dels socialistes valencians.

Un baló d'oxigen. El dimecres passat, 6 d'octubre, els titulars de premsa desta-

EFE / TREN ET - AEN 2

Jordi Sevilla vol que el Govern espanyol tinga el 51% de la societat organitzadora de la Copa de l'Amèrica, per no perdre el pes protagonista que li pertoca

caven que el PSOE, a Madrid, havia cedit a la pressió dels alcaldes de l'Horta Sud, majoritàriament socialistes, per estudiar, entre altres alternatives, el soterrament de les vies de l'AVE al pas per aquesta comarca. És la decisió que el grup parlamentari del PSOE al Congrés dels Diputats havia pres davant la iniciativa d'Esquerra Unida per exigir que l'AVE Madrid – País Valencià no destruïca les poques fanecades d'horta fèrtil que queden en aquesta comarca (vegeu EL TEMPS, núm. 1.057).

Amb aquesta decisió, el PSPV-PSOE ha guanyat un baló d'oxigen i el suport,

més o menys crític, de la Coordinadora No a la Muralla de l'AVE, contrària al projecte. Un respir, però, amb data de caducitat a la vista. I és que, tècnicament, la possibilitat de soterrar les línies d'alta velocitat des de Silla fins a València obre unes quantes incògnites. Entre altres, el cost tan elevat, la viabilitat tècnica –unida al soterrament pendent de la línia convencional– i, sobretot, la posterior eixida cap a Barcelona.

La qüestió, en tot cas, és, si s'arriba a soterrar l'AVE per l'Horta Sud, què passarà amb l'AVE per l'Horta Nord? És podrà afrontar des del punt de vista

No sap el ministre Moratinos com va descol·locar el PSPV quan va diferenciar el valencià del català en la seua petició a la UE

i el gruix del pressupost, també. La intensitat de la lluita soterrada s'ha rebaixat en els últims dies, però tot indica que serà una constant fins a l'any 2007, quan se celebre la Copa de l'Amèrica en aigües valencianes. Una picabaralla que el PP, Camps i Barberà, usaran, sens dubte, al seu interès per pressionar els socialistes valencians.

La llengua, una altra vegada. No sap Miguel Ángel Moratinos com va deixar de descol·locar el PSPV-PSOE quan va diferenciar el valencià del català en la seua petició a la Unió Europea per reconèixer les llengües oficials de l'estat. Aquesta interpretació legalista, segons Moratinos, va situar els socialistes valencians enmig d'una batalla nominalista que el Partit Popular va aprofitar per deixar-los sense marge de maniobra. Segons quina siga la solució que finalment s'adopte, si la doble denominació valencià-català, si la diferenciació total o sols un nom, el PSOE valencià tindrà un escenari de treball o un altre que pot condicionar la seua acció política. Una vegada més, el PP sap que el victimisme enfront de Madrid, en concret enfront del Govern de Zapatero, és la millor coartada per deixar fora de joc els socialistes, per mantenir el debat polític allunyat de la Generalitat i per ajudar-los a consolidar la seua majoria electoral. Tota una estratègia que el PSPV-PSOE haurà de deslegitimar i desmuntar si vol que cada decisió que prenga el Govern espanyol no li explote a la cara de Pla. Tot un repte.

Joan Colomer

Sevilla, Camps i Barberà somriuen obertament durant l'inici de les competicions de la Copa de l'Amèrica. Cristina Narbona, per contra, disgusta molts polítics valencians. I la plataforma Tren Sí - AVE No veu com el PSOE al els fa cas.

financer? Aquest baló d'oxigen, a més a més, no pren en compte una alternativa menys costosa com la proposada per la Universitat Politècnica de València, que situa l'estació central de l'AVE a l'aeroport de Manises, davant les grans dificultats de soterrar l'alta velocitat per l'Horta i per la ciutat de València. El PSOE sap que ha guanyat una batalla tàctica, però la guerra encara no ha acabat. I la decisió en cap cas no està presa ni l'Horta no ha rebut la commutació de la seua pena de mort.

En tot cas, l'AVE és l'altre gran cavall de batalla que presenta el PP. I és que els conservadors volen que l'alta velocitat arribe l'any 2007 a València amb motiu de la celebració de la Copa de l'Amèrica. Una fita que mai sabrem si hagueren pogut complir en cas d'ocupar el Govern estatal, però que exploten mediàticament, d'acord amb l'estratègia de victimisme calculat enfront de Madrid del president Camps per fer surar les vergonyes al PSPV-PSOE.

Qui paga, mana. Dilluns 4 d'octubre, a València, es disparava el tret de sortida a les competicions preliminars de la Copa de l'Amèrica amb l'inici de la regata Louis Vuitton. Mentrestant, la batalla política per veure qui es fa amb el control de l'organització de l'esdeveniment encara continua oberta. I és que el Partit Popular no vol que les intencions del ministre d'Administracions Públiques, Jordi Sevilla, es facen realitat. Sevilla vol que el Govern espanyol tinga el 51% de la participació de la societat estatal organitzadora, enfront del 49% de la Generalitat i l'Ajuntament de València. La justificació que addueix? Qui posa més diners és el Govern de l'estat; per tant, aquest ha de tenir el protagonisme polític que li pertoca. Rita Barberà, alcaldessa de València, en canvi, vol un repartiment del 50%. Sevilla no vol de cap manera que el PP siga qui li traga el rendiment polític quan gran part del finançament depèn del Govern central: els terrenys del port destinats a finançar el projecte són de titularitat estatal